

Riksadvokatens valg av henleggelseskode og skriftlige begrunnelse for å henlegge en voldtektssak

29.10.2020 (2020/574)

Saken gjelder Riksadvokatens begrunnelse for å henlegge etterforskningen av en voldtektsanmeldelse som «intet straffbart forhold bevist».

Riksadvokatens skriftlige begrunnelse er ikke i tråd med god forvaltningsskikk. Det burde ha fremkommet av begrunnelsen at bistandsadvokatens sentrale anførsler var sett og vurdert. Anførselene burde også vært kommentert i den utstrekning de ga grunn til.

Etter ombudsmannens syn er det heller ikke samsvar mellom Riksadvokatens bevisvurdering i begrunnelsen og den henleggelseskoden som er valgt. Dersom henleggelseskoden gjenspeiler Riksadvokatens vurdering av bevisbildet i saken, kan begrunnelsen ikke anses å være i tråd med god forvaltningsskikk. Begrunnelsen må være konsistent og i samsvar med den reelle vurderingen.

Ombudsmannen ber Riksadvokaten behandle saken på nytt.

Sakens bakgrunn

Saken for ombudsmannen dreier seg om Riksadvokatens begrunnelse for å henlegge etterforskningen av en straffesak, og for valget av henleggelseskode. Ombudsmannen tar ikke stilling til Riksadvokatens bevisvurdering, eller om straffeloven er tolket og anvendt riktig i denne saken.

Den aktuelle henleggelsen knytter seg til en anmeldelse for voldtekt. Politiet hadde etterforsket en person (heretter mistenkte) som hadde hatt samleie med en annen (heretter fornærmede) som politiet mistenkte var «bevisstløs eller av andre grunner ute av stand til å motsette seg handlingen». Opptakten til hendelsen var en fest på et hotell, der både fornærmede og mistenkte har forklart at de var beruset.

Fornærmede forklarte at hun våknet og merket at hun satt oppå og hadde sex med en person. Hun følte seg «vekke», og først etter en stund skjønnte hun at det som skjedde, ikke var greit. Hun tok kontakt med kjente i rommet ved siden av, og var da hysterisk og gråt.

Mistenkte forklarte blant annet at han på festen endte opp i sengen med fornærmede, og at de hadde seksuell omgang ved at hun frivillig satt eller lå oppå ham. Noe senere hadde han på nytt samleie med henne. Han la seg til å sove og ble vekket av en bekjent som sa at fornærmede gråt på naborommet.

Politiet etterforsket saken ytterligere, men innstilte etter hvert på å henlegge saken som «intet straffbart forhold bevist». I innstillingen til statsadvokaten oppsummerte politiet saken på følgende måte:

«Det er foretatt en rekke avhør av de som var på festen og/eller har snakket med de involverte i etterkant av hendelsen. Etter en vurdering av de bevisene som har fremkommet under etterforskningen, har undertegnede kommet til at det ikke har skjedd en straffbar handling. Siktede har forklart at det var fornærmede som tok styringen og red ham mens de hadde sex. Fornærmede har forklart at hun satt oppå siktede og anslår at hun hadde sex med ham ca. 5 minutter etter at hun ble klar over hva om skjedde. Det foreslås derfor at saken henlegges som intet straffbart forhold bevist.»

Statsadvokaten var enig i politiets beskrivelser, vurderinger og forslag til henleggelseskode. Statsadvokaten mente at etterforskningen med styrke viste at det ikke hadde funnet sted et straffbart forhold, idet både de subjektive og objektive elementer for straffeskyld manglet.

Fornærmedes bistandsadvokat klaget til Riksadvokaten. Bistandsadvokaten viste blant annet til at fornærmede forklarte seg om ett tilfelle av samleie, hvor hun «kviknet til» underveis, mens mistenkte forklarte seg om to tilfeller av seksuell omgang, inkludert samleie, med fornærmede. Det ble vist til at fornærmede selv ikke hadde minner om det siste tilfellet, og at dette aspektet ikke var drøftet i politiets og statsadvokatens begrunnelser. Bistandsadvokaten anførte også, i grove trekk, at fornærmede verken fysisk eller mentalt deltok i samleiet. Bistandsadvokaten fremholdt at det var «intet i forklaringen til fornærmede eller siktede som tyder på at fornærmede etter hvert forstod hva som skjedde, og dernest gir en etterfølgende aksept til den seksuelle omgang som da pågår».

Subsidiært mente bistandsadvokaten at henleggelseskode var feil. Det ble vist til at koden «intet straffbart forhold bevist» skal benyttes i saker hvor det er gjennomført en ordinær etterforskning og hvor bevisene med særlig styrke taler mot at det har skjedd noe straffbart, jf. rundskriv RA-1988-3.

Riksadvokaten opprettholdt statsadvokatens henleggelsesbeslutning og valg av henleggelseskode. Riksadvokaten viste til at det hadde vært en fest med til dels stort inntak av alkohol både av siktede, fornærmede og vitner. Riksadvokaten oppsummerte fornærmedes forklaring slik:

«Fornærmede har i avhør, dok. 08,01, forklart at hun ved 03-tiden kommer til seg selv og merker at hun har sex med siktede. Hun satt oppå siktede da hun kviknet til. Fornærmede har videre forklart at hun ikke vet, men anslår at de hadde sex i fem minutter etter at hun ble klar over hva som skjedde.»

Riksadvokaten oppsummerte mistenktes forklaring slik:

«Siktede har forklart at han lå i samme seng som fornærmede hvor også en venninne av fornærmede lå en stund. Ifølge siktede satte fornærmede seg oppå ham, og han lot henne ta styringen.»

Videre skrev Riksadvokaten blant annet følgende:

«Det er foretatt vitneavhør uten at dette er egnet til å klarlegge hendelsesforløpet nærmere utover hva fornærmede selv har fortalt i ettertid. Bevisituasjonen er således at det er motstridende forklaringer uten bevismessige holdepunkter for å sette en av forklaringene til side som uriktig.»

Strafferettens beviskrav er meget strengt. For å ta ut tiltale må påtalemyndigheten være overbevist om straffeskyld, og dessuten være av den oppfatning at straffeskylden kan bevises i retten. Dersom det er en rimelig og fornuftig tvil om faktiske omstendigheter av betydning for om straffbarhetsvilkårene kan bevises i retten, må saken henlegges. Påtalemyndigheten må således legge samme bevisterskel til grunn som den domstolene anvender for å avsi fellende dom. Det vises i den forbindelse til Riksadvokatens rundskriv nr. 3/2018. Slik saken er opplyst mangler så vel de objektive som de subjektive vilkårene for å konstatere straffeskyld. Denne bevismessige usikkerhet gjør at strafferettens strenge beviskrav ikke er oppfylt. Statsadvokatens henleggelse opprettholdes.

Når det gjelder valget av henleggelseskode, viser Riksadvokaten til at det for å anvende henleggelseskode 'intet straffbart forhold bevist' kreves at bevisene, etter gjennomført etterforsking, med særlig styrke taler mot at det er begått et straffbart forhold, jf. riksadvokatens rundskriv nr. 1/1997. Etter riksadvokatens vurdering er det tilfellet i nærværende sak. Også statsadvokatens begrunnelse for henleggelse opprettholdes.»

Bistandsadvokaten ba Riksadvokaten vurdere saken på nytt, noe som ble avslått.

Bistandsadvokaten ba deretter politiet avhøre fornærmede på nytt om den seksuelle omgangen som mistenkte – men ikke fornærmede – hadde forklart seg om i avhøret. Politiet etterkom ikke anmodningen. Bistandsadvokaten klaget til statsadvokaten – som også avslo anmodningen.

Bistandsadvokaten klaget etter dette saken inn for ombudsmannen.

Våre undersøkelser

På bakgrunn av klagen og de innhentede saksdokumentene besluttet vi å undersøke saken nærmere. Vi begrenset undersøkelsen til Riksadvokatens valg av henleggelseskode og skriftlige begrunnelse.

Vi stilte Riksadvokaten følgende spørsmål:

- 1) Hvilke krav stilles til Riksadvokatens begrunnelse av sine henleggelsesbeslutninger i slike saker?
- 2) Er Riksadvokatens begrunnelse i tråd med god forvaltningsskikk for så vidt gjelder bistandsadvokatens anførsler om at siktede har utført seksuelle handlinger med fornærmede mens hun var uten bevissthet og at dette utvilsomt rammes av straffeloven § 292, jf. § 291?
- 3) Når er henleggelseskode «intet straffbart forhold bevist» aktuell å benytte?
- 4) Fremstår henleggelseskode «intet straffbart forhold bevist» som riktig i denne saken? Vi ber i denne sammenheng om at Riksadvokaten kommenterer uttalelsene i begrunnelsene om at «[b]evissituasjonen er således at det er motstridende forklaringer uten bevismessige holdepunkter for å sette en av forklaringene til side som uriktig».

På ombudsmannens spørsmål 1 svarte Riksadvokaten blant annet det ikke foreligger noen lovfestet begrunnelsesplikt for påtalevedtak. Riksadvokaten legger likevel til grunn at det i samsvar med kravene til god forvaltningsskikk gis en skriftlig begrunnelse som gjør det mulig for klageren å forstå grunnlaget for avgjørelsen. Hvor detaljert en slik begrunnelse kan være i den enkelte sak, beror på en konkret vurdering. Riksadvokaten fremholdt i denne sammenheng at «[h]ensynet til uskyldspresumsjonen har betydning både for valg av henleggelseskode og for omfanget av og detaljeringsnivået i en påtalebeslutning», og at «[e]n omfattende og detaljert gjengivelse av faktum fra etterforskningen kan lett oppfattes som en konstatering av skyld, selv om den påtalemessige konklusjonen er henleggelse». Videre viste Riksadvokaten til påtalemyndighetens objektivitetsplikt, jf. straffeprosessloven § 55 a fjerde ledd. Riksadvokaten ga uttrykk for at «[o]bjektivitet i denne konteksten vil innebære fravær av forutinntatthet med tanke på om det er begått en straffbar handling, og om hvem som skal ha begått den straffbare handlingen».

Riksadvokaten pekte ellers på at Riksadvokatens begrunnelse i den konkrete saken også inneholdt en henvisning til statsadvokatens henleggelsesbeslutning. Denne inneholdt en lengre gjengivelse av politiets bevismessige begrunnelse. Riksadvokaten mente at det derfor ville være misvisende kun å legge til grunn det som uttrykkelig er beskrevet i Riksadvokatens begrunnelse.

På spørsmål 2 svarte Riksadvokaten at «[s]pørsmålet om fornærmedes bevisstløshet er et vanskelig vurderingstema, og en konstaterer at bistandsadvokaten og påtalemyndigheten har noe forskjellige vurderinger, herunder i hvilken grad dette fremsto som tydelig for siktede». Riksadvokaten mente at begrunnelsen var i tråd med god forvaltningsskikk.

Som svar på vårt spørsmål 3 gjenga Riksadvokaten rundskriv RA-1988-3 om enkelte henleggelsesformer.

Riksadvokaten mente at henleggelseskode «intet straffbart forhold anses bevist» var riktig ut fra en konkret vurdering av bevisene i saken, jf. vårt spørsmål 4. Om dette skrev Riksadvokaten:

«Det er på det rene at det forekom seksuell omgang mellom siktede og fornærmede. De nærmere omstendigheter rundt dette, herunder spørsmålet om frivillighet/medvirkning fra fornærmede, er imidlertid uklart. [...]

Etter Riksadvokatens vurdering etterlater fornærmedes og siktedes forklaringer en begrunnet tvil om det eksakte hendelsesforløpet og graden av frivillighet mellom de involverte. Det forhold at den seksuelle omgangen fortsatte ved at hun satt oppå siktede etter at fornærmede hevder at hun kom til seg selv, forsterker denne tvilen, og aktualiserer dessuten spørsmålet om det forelå et etterfølgende samtykke.

Det skal også bemerkes at det hadde forekommet et til dels stort inntak av alkohol av både siktede, fornærmede og vitner. Selvpåført rus fritar ikke for straff, men påvirker mulighetene til i ettertid å klarlegge hva som foregikk.

Slik Riksadvokaten vurderer den bevismessige situasjonen i saken er det rimelig tvil om både de objektive og subjektive vilkårene for straff er til stede, dvs. om det kan bevises noe straffbart forhold. Da er det en korrekt påtalemessig vurdering at saken skal henlegges, jf. fremstillingen foran.

Valget av henleggelseskode representerer en avveining av hensynet til fornærmede og siktede. I en situasjon hvor en vurderte det slik at det ikke ville være mulig å føre bevis for at straffbarhetsvilkårene er oppfylt, tilsier hensynet til uskyldspresumsjonen og god påtaleskikk at det ikke velges en henleggelseskode som kan indikere en annen bevismessig situasjon enn det er grunnlag for.»

Riksadvokatens redegjørelse til ombudsmannen ble oversendt bistandsadvokaten, som hadde merknader. Bistandsadvokatens merknader ble i sin tur forelagt Riksadvokaten, som hadde tilleggsmerknader.

Ombudsmannens syn på saken

1. Begrunnelse av henleggelsesavgjørelser – utgangspunkter

Saken gjelder Riksadvokatens behandling av en klage over en henleggelse, jf. straffeprosessloven § 59 første ledd nr. 1. Fornærmede hadde klagerett i medhold av § 59 andre ledd nr. 2. Klageretten omfatter både selve avgjørelsen om å henlegge saken og den henleggelseskode som er benyttet, jf. Ot.prp. nr. 53 (1995–1996) side 8 og Riksadvokatens rundskriv RA-1996-2 punkt 2.

Verken i straffeprosessloven eller i påtaleinstruksen er det regler om begrunnelse av påtalemyndighetens avgjørelser om henleggelse. I tilfeller hvor en klage over en henleggelse ikke fører frem, må det like fullt anses som god forvaltningsskikk at det gis en skriftlig begrunnelse som gjør det mulig for vedkommende å forstå grunnlaget for avgjørelsen, jf. ombudsmannens uttalelse 12. september 2018 (SOM-2017-2264). Dette er også i samsvar med hva Riksadvokaten gir uttrykk for om kravet til begrunnelse i svaret til ombudsmannen. Etter omstendighetene kan dette tilsi at hovedtrekkene i klageinstansens vurdering av sentrale anførsler i klagen bør fremgå av begrunnelsen, jf. uttalelse 18. november 2019 (SOM-2019-1191). Hensynet til klagerens tillit til at klagen har vært undergitt en fullverdig vurdering i klageinstansen, tilsier i alle tilfeller at begrunnelsen må utformes på en måte som viser at slike sentrale anførsler er sett og vurdert.

Kravene som bør stilles til begrunnelsen, vil for øvrig variere ut fra omstendighetene i den enkelte sak. Generelt må det imidlertid forventes at den begrunnelsen som faktisk blir gitt, er konsistent og gjenspeiler påtalemyndighetens reelle vurdering av saken.

2. Riksadvokatens begrunnelse for å henlegge saken – vurdering av anførsler i bistandsadvokatens klage

Det fremgår ikke av begrunnelsen i Riksadvokatens henleggelsesbeslutning at Riksadvokaten har vurdert bistandsadvokatens anførsler om at mistenkte hadde flere tilfeller av seksuell omgang med fornærmede mens hun var bevisstløs eller ute av stand til å motsette seg den seksuelle omgangen. Riksadvokatens begrunnelse berører heller ikke bistandsadvokatens anførsler knyttet til spørsmålet om etterfølgende samtykke.

For ombudsmannen fremstår de nevnte anførslene i bistandsadvokatens klage over statsadvokatens henleggelsesbeslutning som saklige og relevante ut fra sakens faktum. Anførslene bygger på opplysninger om faktum som stammer fra mistenktes egen forklaring til politiet. Dette, sammenholdt med betydningen henleggelsen må antas å ha for fornærmede, tilsier at anførslene i utgangspunktet skulle blitt kommentert. Som et minimum burde begrunnelsen vist at slike sentrale anførsler var sett og vurdert, selv om Riksadvokaten mente de ellers ikke ga grunn til kommentarer. Når dette ikke ble gjort, er det vanskelig for klager å se om Riksadvokaten baserte henleggelsesbeslutningen på en riktig forståelse av loven. At såpass sentrale anførsler ikke er berørt i begrunnelsen, er etter ombudsmannens syn også egnet til å svekke fornærmedes tillit til at klagen har vært undergitt en fullverdig behandling hos Riksadvokaten.

Riksadvokaten har bemerket at det i henleggelsesbeslutningen er vist til statsadvokatens henleggelsesavgjørelse, og at det derfor blir misvisende kun å legge til grunn det som uttrykkelig er beskrevet i Riksadvokatens avgjørelse. Verken i politiets innstilling eller statsadvokatens henleggelsesbeslutning gjengis eller omtales mistenktes forklaring om det andre samleiet med fornærmede. Heller ikke spørsmålet om etterfølgende samtykke er blitt løftet frem og vurdert av de underliggende instansene. Begrunnelsene til underinstansene er dermed ikke egnet til å supplere Riksadvokatens begrunnelse på disse punktene.

I forbindelse med ombudsmannens undersøkelse av saken har Riksadvokaten redegjort generelt for uskyldspresumsjonen og objektivitetsplikten. Riksadvokaten forstås å mene at disse rettsgrunnsetningene oppstiller skranker for utformingen av henleggelsesbegrunnelser og valg av henleggelseskode. Det er imidlertid ikke redegjort nærmere for hvorfor uskyldspresumsjonen og objektivitetsplikten eventuelt medførte at Riksadvokaten ikke hadde anledning til å kommentere klagerens anførsler i tråd med det som ellers hadde fulgt av god forvaltningsskikk og egne retningslinjer.

Ombudsmannen antar for egen del at både hensynet til uskyldspresumsjonen og objektivitetsplikten kan medføre visse begrensninger for hvordan påtalemyndigheten kan begrunne sine henleggelsesbeslutninger, herunder for hvor detaljert det kan redegjøres for påtalemyndighetens vurdering av bevissituasjonen. Ut fra Riksadvokatens redegjørelse er det imidlertid vanskelig å se at disse hensynene hindret Riksadvokaten fra overhodet å kommentere bistandsadvokatens sentrale anførsler i klagen. Under alle omstendigheter må det antas at verken hensynet til uskyldspresumsjonen eller objektivitetsplikten var til hinder for å utforme begrunnelsen på en måte som viste at anførselene var sett og vurdert.

Riksadvokatens begrunnelse for henleggelsen er dermed ikke i tråd med god forvaltningsskikk.

3. Riksadvokatens begrunnelse for valg av henleggelseskode

Spørsmålet for ombudsmannen er om henleggelseskoden – «henleggelse fordi intet forhold anses bevist» – samsvarer med den skriftlige begrunnelsen for henleggelsesbeslutningen.

Når det gjelder forholdet mellom henleggelseskodene «intet straffbart forhold bevist», «åpenbart grunnløs» og «etter bevisets stilling», har riksadvokaten gitt følgende retningslinjer i rundskriv RA-1988-3:

«Åpenbart grunnløs´ er en kvalifisert form for henleggelse etter bevisets stilling, som skal brukes der hvor etterforskning ikke iverksettes eller hvor ubetydelig etterforskning er foretatt.

Hvor det er gjennomført en mer ordinær etterforskning og bevisene med særlig styrke taler mot at det er foretatt et straffbart forhold, bør avgjørelsen være «henleggelse fordi intet straffbart forhold anses bevist». Formuleringen dekker f.eks, de saker som på et tidligere stadium ville ha blitt henlagt uten etterforskning som åpenbart grunnløse.

Ellers skal formuleringen `henleggelse etter bevisets stilling´ benyttes.»

I rundskriv RA-1997-1 punkt IX står det følgende:

«Henleggelsesformen `bevisets stilling´ innebærer ikke en gradering av mistankens styrke, men vil f.eks. være aktuell når det anmeldte forhold kan rammes av en straffebestemmelse, og etterforskningen ikke har klarlagt de faktiske forhold fullt ut. Henleggelse «fordi intet straffbart forhold anses bevist» forutsetter at etterforskningsresultatet med særlig styrke taler mot at det er begått et straffbart forhold.»

Ombudsmannen legger til grunn at det i saken her har vært gjennomført en «mer ordinær etterforskning». I tråd med føringene i rundskrivet legger ombudsmannen videre til grunn at henleggelseskoden i slike tilfeller skal være «etter bevisets stilling» med mindre vilkårene for å benytte en annen kode er til stede, og at koden «fordi intet straffbart forhold anses bevist» bare kan benyttes når bevisene «med særlig styrke» taler mot at det er foretatt et straffbart forhold. Ombudsmannen har merket seg at henleggelseskoden «bevisets stilling» ikke innebærer en gradering av mistankens styrke, jf. det gjengitte utdraget fra RA-1997-1 punkt IX.

I sin begrunnelse for hvorfor saken henlegges, skriver Riksadvokaten at «det er motstridende forklaringer uten bevismessige holdepunkter for å sette en av forklaringene til side som uriktig». Ut fra en alminnelig språkforståelse er det vanskelig å forstå denne beskrivelsen av bevisbildet som noe annet enn en «ord-mot-ord-situasjon», hvor de øvrige bevisene ikke gir noe sterkt grunnlag for å konkludere med at fornærmedes versjon trolig er uriktig. Dette inntrykket underbygges av at det i det påfølgende avsnittet gis uttrykk for at det foreligger en «bevismessige usikkerhet [som] gjør at strafferettens strenge beviskrav ikke er oppfylt». Det er vanskelig å se at beskrivelsene av bevisbildet kan være forenlige med Riksadvokatens konklusjon om at bevisene «med særlig styrke taler mot at det er begått et straffbart forhold», og at saken dermed skal henlegges «fordi intet straffbart forhold anses bevist».

Mangelen på samsvar mellom henleggelseskoden og redegjørelsen av bevisbildet går igjen i Riksadvokatens redegjørelse til ombudsmannen. I redegjørelsen heter det blant annet at det er «begrunnet tvil om det eksakte hendelsesforløpet og graden av frivillighet mellom de involverte», og at det er «rimelig tvil om både de objektive og subjektive vilkårene for straff er til stede, dvs. om det kan bevises noe straffbart forhold».

I redegjørelsen til ombudsmannen opplyser Riksadvokaten at valget av henleggelseskode «representerer en avveining av hensynet til fornærmede og siktede» og at «hensynet til uskyldspresumsjonen og god påtaleskikk tilsier at det ikke velges en henleggelseskode som kan indikere en annen bevismessig situasjon enn det er grunnlag for». Riksadvokaten har ikke konkret redegjort for hvorfor disse omstendighetene medførte at andre henleggelseskoder var uaktuelle i denne saken, eller for hvorfor det ikke kunne vært gitt en begrunnelse som var konsistent og egnet til å forklare hvorfor Riksadvokaten falt ned på den henleggelseskoden man gjorde.

Ombudsmannen legger til grunn at adgangen til å kode en sak som henlagt «bevisets stilling», ikke utgjør noen krenkelse av en mistenkts rett til å bli ansett uskyldig inntil det motsatte er bevist. Hvis Riksadvokaten først mener at bevisene «med særlig styrke» taler mot at mistenkte i saken hadde begått en straffbar handling, er det også vanskelig å se at det kan være i strid med uskyldspresumsjonen å omtale bevisbildet i saken på en måte som reflekterer dette.

Ombudsmannen kan heller ikke se at Riksadvokatens henvisning til underinstansenes begrunnelser er egnet til å skape samsvar mellom begrunnelsen og den henleggelseskoden som ble valgt. En slik henvisning kan ikke tillegges betydning dersom underinstansens begrunnelse står i motstrid med det klageinstansen eksplisitt har skrevet i sin begrunnelse.

Etter ombudsmannens vurdering er det følgelig ikke samsvar mellom Riksadvokatens bevisvurdering i henleggelsesbeslutningen og den henleggelseskoden som er valgt. Det knytter seg følgelig begrunnet tvil til om henleggelseskoden er riktig. Dersom henleggelseskoden faktisk gjenspeiler Riksadvokatens vurdering av bevisbildet i saken, kan begrunnelsen ikke anses å være i tråd med god forvaltningsskikk. Begrunnelsen må være konsistent og i samsvar med den reelle vurderingen.

Konklusjon

Riksadvokatens skriftlige begrunnelse er ikke i tråd med god forvaltningsskikk. Det burde ha fremkommet av begrunnelsen at bistandsadvokatens sentrale anførsler var sett og vurdert. Anførslelene burde også vært kommentert i den utstrekning de ga grunn til.

Etter ombudsmannens syn er det heller ikke samsvar mellom Riksadvokatens bevisvurdering i begrunnelsen og den henleggelseskoden som er valgt. Dersom henleggelseskoden gjenspeiler Riksadvokatens vurdering av bevisbildet i saken, kan begrunnelsen ikke anses å være i tråd med god forvaltningsskikk. Begrunnelsen må være konsistent og i samsvar med den reelle vurderingen.

Ombudsmannen ber Riksadvokaten behandle saken på nytt.

Ombudsmannen ber om å bli orientert om utfallet av den nye behandlingen innen **24. desember 2020**.

29.10.2020 (2020/574)